

Sygn. akt III Ca 1828/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 listopada 2019 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach III Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący - Sędzia Sądu Okręgowego Roman Troll

Sędzia Sądu Okręgowego Beata Majewska-Czajkowska

Sędzia Sądu Okręgowego Marcin Rak

Protokolant Aldona Kocięcka

po rozpoznaniu w dniu 14 listopada 2019 r. w Gliwicach

na rozprawie

sprawy z powództwa E. K.

przeciwko R. O.

o zapłatę

na skutek apelacji powódki

od wyroku Sądu Rejonowego w R.

z dnia 9 sierpnia 2018 r., sygn. akt I C 942/17

oddala apelację.

SSO Marcin Rak SSO Roman Troll SSO Beata Majewska-Czajkowska

Sygn. akt III Ca 1828/18

UZASADNIENIE

Powódka E. K. wniosła pozew przeciwko pozwanemu R. O. (poprzednie nazwisko K.) o zapłatę 3900 zł wraz z odsetkami od tej kwoty liczonymi od 1 listopada 2015 r. do 22 listopada 2016 r. oraz o obciążenie pozwanego kosztami procesu. W uzasadnieniu wskazała, że wyrokiem Sądu Rejonowego w R. z 22 listopada 2016 r., sygn. akt IV RC 415/16, uchylono jej obowiązek alimentacyjny względem pozwanego wnuka.

Postanowieniem z 29 listopada 2017 r. strony zostały skierowane do mediacji, która nie zakończyła się zawarciem ugody.

Pozwany wniósł o umorzenie powództwa z uwagi na jego bezpodstawność i sprzeczność z zasadami współzycia społecznego. Przyznał, że alimenty za okres od lipca 2015 r. do listopada 2016 r. otrzymał i wydał na bieżące utrzymanie. Dodał, że jego babcia - powódka była zobowiązana do jego alimentowania ze względu na niewypełnianie tego obowiązku przez jej syna, a ojca pozwanego A. K., którego zadłużenie alimentacyjne wynosi ok. 180000 zł. Podkreślił, że powódka każdorazowo otrzymywała zwrot zapłaconych alimentów od syna A. K., co sama potwierdziła w pozwach do Sądu Rejonowego w R.. Dlatego nie może domagać się po raz drugi ich zwrotu.

Decyzją Kierownika Urzędu Stanu Cywilnego w R. z 4 stycznia 2018 r. orzeczono zmianę nazwiska pozwanego z (...) na (...).

Wyrokiem z 9 sierpnia 2018 r. Sąd Rejonowy w R. oddalił powództwo (pkt 1.) oraz nie obciążył powódki nieuiszczonymi wydatkami w sprawie (pkt 2.).

Orzeczenie to zapadło przy następujących ustaleniach faktycznych: powódka jest babcią ojczyzną pozwanego; wyrokiem Sądu Rejonowego w R. z 22 listopada 2016 r. (sygn. akt IV RC 415/16) uchylono jej obowiązek alimentacyjny względem pozwanego, wynikający z wyroku Sądu Rejonowego w R. z 15 kwietnia 2015 r. (sygn. akt IV RC 832/14) od 1 listopada 2015 r. - wyrok ten jest prawomocny. Wyplacane przez powódkę alimenty na rzecz pozwanego były jej każdorazowo zwracane przez jej syna A. K. - ojca pozwanego.

Przy tak dokonanych ustaleniach faktycznych Sąd Rejonowy, przywołując regulacje art. 410 § 1 i 2 k.c., art. 406 k.c. i art. 409 k.c., uznał powództwo za niezasadne, gdyż pozwany skutecznie podniósł zarzut bezpodstawności roszczenia. Zaznaczył, że powódka sama przyznała, iż żadaną od pozwanego kwotę otrzymała od swojego syna, w pierwszej kolejności zobowiązanego do świadczenia alimentów na rzecz pozwanego. W chwili spełnienia świadczenia przez powódkę na rzecz pozwanego istniała podstawa prawna świadczenia

w postaci wyroku ustalającego alimenty (wyrok Sądu Rejonowego w R. z 7 maja

2009 r., sygn. akt IV RC 1268/08, zmodyfikowany wyrokiem z 15 kwietnia 2015 r.,

sygn. akt IV RC 332/14), która odpadła na skutek wydania wyroku z 22 listopada 2016 r., prawomocnego od 27 kwietnia 2017 r. Pozwany podnosił, że nie jest już wzbogacony, gdyż zużył na bieżące potrzeby środki uzyskane ze świadczenia alimentacyjnego, a całość zasądzonej kwoty została zwrócona już powódce przez jego ojca. Zobowiązanie pozwanego względem powódki zostało w całości spełnione przez ojca pozwanego, dlatego – w przypadku uwzględnienia powództwa – doszłoby do sytuacji, w której to powódka dwukrotnie otrzymałaby to samo świadczenie. Sąd Rejonowy zaznaczył, że nie miała racji powódka

w żądaniu podwójnego zwrotu świadczenia, w sytuacji gdy jej roszczenie zostało już zaspokojone przez jej syna A. K. – dłużnika alimentacyjnego, w pierwszej kolejności zobowiązanego do zapłaty alimentów. Mając na względzie zadłużenie ojca względem pozwanego, domaganie się ponownego zwrotu zapłaconych alimentów od pozwanego na rzecz powódki byłoby świadczeniem nienależnym, sprzecznym z zasadami współżycia społecznego, w szczególności, że powódka sama oświadczyła, iż otrzymane środki przekazałby synowi, aby ten spłacił zadłużenie względem pozwanego, a zatem pozyskane w wyniku pozytywnego rozstrzygnięcia środki służyłyby do spłaty zadłużenia alimentacyjnego ojca względem syna (pozwanego w tej sprawie).

O kosztach Sąd Rejonowy orzekł na podstawie art. 113 ust. 1 w związku z art. 102 k.p.c., kierując się zasadami słuszności, gdyż powódka jest osobą starszą, otrzymującą niewielką emeryturę, dlatego wynagrodzenie mediatora jeszcze nieuiszczone, winno być pokryte przez Skarb Państwa.

Apelację od tego wyroku złożyła powódka, zaskarżając go w całości jako bezzasadnego i krzywdzącego. Wniosła o uwzględnienie jej powództwa. Zdaniem skarżącej Sąd Rejonowy dowolnie, a nie swobodnie ocenił jej powództwo, gdyż alimenty zostały uchylone, a pieniądze na alimenty dla pozwanego przekazywał powódce jej syn A., ratując w ten sposób jej zdrowie i życie.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Ustalenia faktyczne dokonane przez Sąd Rejonowy są prawidłowe i jako takie Sąd Okręgowy uznaje je za własne. Nie są one też kwestionowane w apelacji.

Z apelacji wynika, że to syn powódki A. K. – pierwotnie zobowiązany do regulowania alimentów na rzecz pozwanego – przekazywał jej pieniądze na alimenty dla pozwanego. Sąd Rejonowy ustalił, że alimenty na rzecz pozwanego były każdorazowo zwracane powódce przez jej syna A. K. - wynika to z materiału dowodowego zebranego w sprawie.

W takim stanie faktycznym nie ma żadnych zasadnych powodów, aby uważać, że pozwany wzbogacił się bezpodstawnie kosztem powódki.

Należy jednak zaznaczyć, że orzekając o kosztach sądowych Sąd Rejonowy, powołując właściwe podstawy faktyczne, nie przywołał właściwej regulacji prawnej, gdyż stanowi ją art. 113 ust. 4 ustawy z 28 lipca 2015 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych. Koszty te stanowią bowiem, zgodnie z art. 5 ust. 1 pkt 11 tej ustawy, wydatki stanowiące element kosztów sądowych (por. art. 2 ust. 1 tej ustawy). Przywołanie właściwej podstawy faktycznej w tym względzie skutkowało tym, że powołanie niewłaściwej regulacji prawnej nie miało wpływu na orzeczenie.

Z powyższymi zmianami zastosowana przez Sąd Rejonowy regulacja prawna jest prawidłowa.

Dlatego też zarzuty apelacji sąd bezzasadne.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 385 k.p.c., apelację jako bezzasadną oddalono.

SSO Marcin Rak SSO Roman Troll SSO Beata Majewska-Czajkowska